

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μνην δραχ. 65. Τρίμηνον δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 23 Μαρτίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 17

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Γι' αὐτὸ καὶ καμμιά δὲν πρόσεξε
τὸ τελευταῖο πείραγμα ποὺ πέταξε
ἡ Λαβίνια:

—Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ μᾶς ξεχά-
σετε κι' ἐμᾶς δταν ἀνεβῆτε στὸ θρόνο.

—Ὅχι βέβαια, εἶπε ἡ Σάρα.

Καὶ κάρφωσε τὴ ματιά της ἐπάνω
στὴ Λαβίνια, καὶ δὲν τὴν ἐκατέβασε
παρὰ δταν τὴν εἶδε νὰ ἐξαφανίζεται
ἀπὸ τὴν τάξη ἀκολουθούμενη ἀπὸ
τὴν Τζέσση.

Ἀπὸ χεῖνη τὴν ἡμέρα ὅσα κορί-
τσια ζήλευαν τὴ Σάρα τὴ φώναζαν
χοροῦδευτικά «Ὑψηλοτάτη» καὶ ὁ-
σες τὴν ἀγαποῦσαν τὴν ἔλεγαν: «ἡ
πριγκήπισσά μας» μὲ μιὰ ἰδιαίτερη
τρυφερότητα στὸν τόνο τους. Ἡ μὲς
Μιντοῖν ποὺ ἔμαθε τὰ διατρέχοντα
διηγήθηκε πολλές φορές τὸ περιστα-
τικὸ αὐτὸ στοὺς γονεῖς τῶν κοριτσιῶν
τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκαναν τὴν ἐπίσκεψή
τους στὰ παιδιὰ τους, γιατί εἶχε τὴν
πεποίθησιν πὼς αὐτὸ ἔδινε κάποια
ἀριστοκρατικὴ αἰγλή στὸ σχολεῖο
της. Ὅσο γιὰ τὴ Μπέκυ, αὐτὴ τὰ ἔ-
βρισκε ὅλα πολὺ φυσικά καὶ ἐπόμε-
να. Οἱ σχέσεις της μὲ τὴ Σάρα, ὅτε-
ρα ἀπὸ τὴν βροχερὴ ἡμέρη τὴν ἡμέρα
ὅπου εἶχε ξυπνήσει κατατρομαγμένη
μὲς στὴν πολυθρόνα της, εἶχαν κάνει
μεγάλους προόδους, πρέπει ὅμως νὰ
ποῦμε ὅτι ἡ μὲς Μιντοῖν καὶ ἡ μὲς
Ἀμέλια δὲν γνώριζαν παρὰ πολὺ λί-
γα πράγματα. Εἶχαν ἀντιληφθῇ πὼς
ἡ Σάρα φερόταν μὲ μεγάλη καλω-
σύνη στὴ μικρὴ ὑπηρέτρια, δὲν ἤξε-
ραν ὅμως τίποτε γιὰ τὴ μαγευμένη
καὶ περίφοβη στιγμὴ ποὺ περνοῦσε
ἡ Μπέκυ, δταν ἀφοῦ τελείωνε τὴς ἄλ-
λες κάμαρες μὲ καταπληκτικὴ γρη-
γοράδα, ἔφθανε ἐπὶ τέλους στὸ σαλο-
νάκι τῆς Σάρας καὶ ἀκουμποῦσε τὸ

βαρὺ δοχεῖο μὲ τὰ κάρβουνα μπρο-
στὰ στὸ τζάκι βγάζοντας ἕνα βαθὺ
στεναγμό. Τότε ἡ Σάρα τῆς διηγόταν
ἕνα κεφάλαιο ἀπὸ κάποια ὁράα ἱ-
στορία, μερικὰ τρόφιμα ἀπὸ τὰ πιὸ
νόστιμα καὶ χορταστικά ἔβγαιναν ἀπὸ
τὸ ἐρμάρι καὶ ἡ Μπέκυ ἢ τὰ κατα-
δρόχθιζε ἐπὶ τόπου ἢ τὰ ἔχωνε στὴν
τάπη της γιὰ νὰ τὰ φάη μὲ τὴν ἡ-
συχία της τὸ βράδυ σὰν θ' ἀνέβαινε
ἐπάνω στὴ σοφίτα της.

—Πρέπει ὅμως νὰ προσέχω σὰν
τὰ τρώω, εἶπε, γιατί ἂν κἀνω ψίχου-
λα ἔρχονται τὰ ποντίκια καὶ τὰ μα-
ζεύουν.

—Τὰ ποντίκια! ἔφριξε ἡ Σάρα.
Ἔχει ποντίκια ἐκεῖ ἐπάνω;

—Ἄλλο τίποτε, μίς, ἔκανε ἡ Μπέ-

κυ μὲ ἀπάθεια. Πάντα στὴς σοφίτες
ἔχει ποντίκια. Τὰ συνειθίζει κανεῖς
μὲ τὸν καιρὸ καὶ δὲν τὰ φοβᾶται πιά.
Ἐγὼ τᾶχω τόσο συνειθίσει, ὥστε οὔ-
τε τὰ συλλογίζομαι καθόλου καὶ μό-
νον δταν τρέχουν ἐπάνω στὸ μαξιλά-
ρι μου τὰ θυμᾶμαι.

—Ὁθουου! ἀνατρίχιασε ἡ Σάρα.

—Ὅλα τὰ συνειθίζει κανεῖς, ἐπα-
νέλαβε φιλοσοφικά ἡ Μπέκυ. Ἄν εἴ-
σαστε σὰν κι' ἐμένα θὰ τὰ συνειθί-
ζατε καὶ σεῖς. Μιὰ φορὰ γιὰ μένα
τὰ ποντίκια εἶναι καλότερα ἀπὸ τὴς
κατσαρίδες!

—Ὡ καὶ γιὰ μένα, εἶπε ἡ Σάρα,
γιατί φαντάζομαι πὼς ἕνα ποντίκι θὰ
μποροῦσε ἴσως κανεῖς νὰ τὸ ἡμερέψη,
ἐνῶ μιὰ κατσαρίδα δὲν εἶναι δυνατόν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Γιατί κοιτάζουν ψηλά αὐτὲς οἱ μικρούλες; Πουλί βλέπουν, μπαλόνι, ἀερο-
πλάνο ἢ... σαπουνόφουσες;

Ἀνεκινήθη ἀπὸ τὸ Σκυριανόπευλο

«Όσοις υπήρχαν και ημέρες όπου η Μπέκυ δεν μπορούσε να μείνει παρά λίγα λεπτά μονάχα στην ώραία θερμασμένη κάμαρα της Σάρας. Τὰ δυο κορίτσια άλλαζαν πέντε λόγια όρθια και βιαστικά και η Σάρα έδάζε στα χέρια της μικρής υπηρέτριας ένα πακετάκι που έκείνη το έχωνε κρυφά και βιαστικά στην τσέπη της.

Η Σάρα είχε τώρα βρει έναν άλλον προορισμό για τον έαυτό της: Να φάχνη και ν' ανακαλύπτει τί θα ήταν πιδ όρεπτικό και νόστιμο και συγχρόνως πιδ εύκολο να τυλιχθί σε πακέτο και να χωθί στην τσέπη χωρίς να κάνη μεγάλον όγκο.

Κάθε φορά που έδβαινε περίπατο είτε πεζή είτε με το αυτοκίνητο, έψαχνε με τὰ μάτια της όλες τις βιτρίνες. Την ημέρα που είχε την έμπνευση να αγοράσι και να φέρη τρεις μικρές κρεατόπηγτες ένοιωσε πως είχε κάνει μιὰ άνακόλυψη. Τὰ μάτια της μικρής υπηρέτριας άστραψαν μόλις αντίκρυσε τις κρεατόπηγτες.

— «Ω μίς! Έκανε, είναι νόστιμα κι' είναι και χορταστικά κι' αυτό είναι το καλύτερο απ' όλα, να τρώς κάτι και να καταλαβαίνης πως σε πιάνει. Οί μαρέγκες βέβαια είναι πολύ ώραιες, μὰ μόλις τις βάλης στο στόμα σου λιώνουν και δεν τις καταλαβαίνεις διόλου να κατεβαίνουν στο στομάχι, ενώ αυτό σου κάθεται για καλά!

— «Ω, Θεέ μου, είπε η Σάρα, αν σου καθόταν στ' αλήθεια στο στομάχι δεν ξέρω μήπως αντί για καλό σου έκανε κακό, μὰ όπωσδήποτε είμαι εύχαριστιμένη που σ' άρέσει.

Κι' αλήθεια στη Μπέκυ άρεσαν έξαιρετικά οί κρεατόπηγτες, όπως έπίσης της άρεσαν πολύ και τὰ σάνδουιτς με το ζαμπόνι που ανακάλυψε η Σάρα σ' ένα μαγαζί στη γωνιά καθώς και τὰ ψωμάκια με το σαλάμι και το βούτυρο.

Με τον καιρό έπαψε πιά να αισθάνεται την ίδια κούραση και την ίδια πείνα όπως πριν και το δοχείο με τὰ κάρβουνα δεν της φαινόταν πιά τόσο βαρύ.

Μὰ και βαρύ άκόμη αν της φαινόταν, και αν άκόμη η μαγείρισσα την έβριζε και την άπόπαιρνε, και αν άκόμη η δουλειά της έπεφτε βαρειά και κοπιαστική, τη Μπέκυ δεν την έμελλε. Δούλευε άγόγγυστα όλη την ημέρα μονάχα με τη σκέψη ότι θαρχόταν το βράδυ και θα συναντούσε τη μίς Σάρα στο ζεστό και αναπαυτικό σαλονάκι της.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΤΑΣΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΡΝΑΒΑΛΟ

— Συνέχεια από προηγούμε. και τέλος —
— Τόν πέρναγε για 'Αράπη. «Μωρ' έγω είμαι, Εύριδίκη», της έλεγε ο Χρήστος. Πού να τον πιστέψη η Εύριδίκη! Έδανε τις φωνές κι' έτρεχε στη μητέρα μου.

— Έδώ να ιδής, Τασία, μασκαράδες στην 'Αθήνα όμορφους και μεγάλους, όχι σαν το Χρήστο και τη Νότα.

Περάσαμε το Ζάππειο και χωθήκαμε στα στενά της Πλάκας. Έκει πλέον τάχασε η Τασία. Κόσμος και κοσμάκης. Όσοι πρόλαβαν ήβραν κάθισμα στις ταβέρνες και τὰ καφενεϊα και έτρωγαν κοκορέτσι και έπιναν ρετσίνα. Οί άλλοι γύριζαν σφιγμένοι ο ένας κοντά στον άλλον στα στενά σοκάκια και κοίταζαν αυτούς που τρωγόπιναν. Η Τασία άρπαξε το χέρι μου και τσούγγιγε δυνατά, να μη με χάση.

— «Αν με χάσης, Τασία, τί θα λές; — Θά λέω: Παναγόπουλος, Παγκράτι, Δαμάρεως 113.

— Μπράβο, το θυμάσαι. Έτσι να λές και θα σε φέρουν στο σπίτι, αλλά καλύτερα να μη με χάσης.

Και η Τασία μου έσφιγγε πιδ δυνατά το χέρι.

Πηγαίναμε οί δυο μας όχι όπου θέλαμε έμεις, άλλ' όπου ήθελε το ρεύμα των ανθρώπων.

Ένα βορειαδάκι κύρο, κύρο φυσούσε στα σκιερὰ σοκάκια της Πλάκας και το στρίμωγμα μὰς φαινόταν ευεργετικό. Ζεσταινόμαστε λιγάκι.

Όλοι περπατούσαμε ήσυχοι σαν πρόβατα. Ηρθε όμως στιγμή, που τὰ πλήθη άναταράχτηκαν. Μια μακρινή βοή άκουγόταν. Έχετε ιδί, πως έξαφνα επάνω στη γαλήνη σηκώνεται άέρας δυνατός, σίφουνας, και η θάλασσα αλλάζει όψη, σκόνη σηκώνεται στους δρόμους ως τον ουρανό, ξερά φύλλα στροβιλίζονται και σηκώνονται ψηλά; Έτσι φουρτούνιασε και το πλήθος. Οί καθισμένοι σηκώθηκαν όρθιοι κι' έστρεψαν όλοι τὰ βλέμματά τους κατά το ίδιο μέρος, μερικά μικρά παιδιά άρχισαν τὰ κλάματα και οί γυναίκες, σαν πιδ περίεργα όντα και πιδ κοντά από τους άντρες, σηκώθηκαν στα νύχια των ποδιών τους και στηλσαν τὰ μάτια τους στο βάθος του δρόμου.

Η Τασία φοβήθηκε και μούσφιγγε πιδ δυνατά το χέρι. Η άκαθόριστη βοή μεταβλήθηκε σε αλαλαγμό.
— Έρχεται, έρχεται!
Αυτή η λέξη άκουγόταν μέσα στα πλήθη και δυνάμωνε την τρικυμία.
— Ποιός έρχεται, κύριε;
— Ο Καρνάβαλος.
— Δέ βλέπω τίποτα, κύριε.

Ένας ψηλός κύριος, που όρθος έδλεπε περισσότερα, μὰς παραχώρησε την καρέκλα του κι' έκει επάνω άνέβασα την Τασία. Τώρα έδλεπε ώραια. Ο φόβος της πέρασε και τὰ μάτια της έλαμπαν από προσδοκία.

Τέλος φάνηκε και ο Καρνάβαλος με την Κυρία του επάνω σ' ένα φορηγό αυτοκίνητο και μπροστά τους ήταν και τὰ πεντάδυμα παιδιά τους. Τὰ τρία άρσενικά είχαν και μουστάκια, ως ήταν και νεογέννητα.

«Ημαστε τυχεροί. Ο Καρνάβαλος πέρασε δίπλα μας άργά και με μεγαλοπρέπεια. Κι' έγω τον είδα καλά, γιατί ήμουν ψηλός και η Τασία, γιατί ήταν στην καρέκλα.

Προσπέρασε ο Καρνάβαλος, η τρικυμία λιγόστευε, ο κόσμος άραιωνε, η Τασία κατέβηκε από την εξέδρα της και ξεκινήσαμε για το σπίτι.

Όταν φτάσαμε στην πύλη του 'Αδριανού, που οί διαβάτες ήταν λίγοι, η Τασία παρατήρησε το χέρι μου και έέσπασε ο ένθουσιασμός της.

— Τί μεγάλος, που ήταν ο Καρνάβαλος και η γυναίκα του! Άληθινοί άνθρωποι ήταν, κύριε;

— Όχι, Τασία. Μεγάλες προσωπίδες ήταν και ξύλα ντυμένα με ρούχα. Ποιός λοιπόν είναι καλύτερος μασκάρας, ο Καρνάβαλος ή ο Χρήστος;

— Ο Καρνάβαλος, κύριε, ο Καρνάβαλος. Τί κρέμα που δεν ήρθαν μαζί μας η Κυρία, η Γιούλα και η 'Ιόνη!

— Θά τους τὰ ειπής, έσύ, Τασία, το βράδυ.

— Θά τους τὰ ειπώ με το νι και με το σίγμα.

Περάσαμε πάλι από το Ζάππειο, της πήρα μιὰ δραχμή κομφετί και μιὰ δραχμή πασατέμπο για συμπλήρωση της εύτυχίας της κι' ανεβαίναμε τον άνήφορο προς το Παγκράτι Δαμάρεως 113.

Στο δρόμο δεν έπαυε η Τασία να μου εκφράζει τον ένθουσιασμό της για τον Καρνάβαλο και στο πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένη μιὰ άπέραντη εύτυχία, που μόνον όταν είναι παιδί κανείς την αισθάνεται.

Από πεντακόσιες χιλιάδες 'Αθηναίους μπορείτε να μου βρήτε δυο τρεις ανθρώπους, που γλέντησαν έτσι τις 'Απόκριες, όπως γλέντησε η Τασία;

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΦΙΝΛΑΝΔΗ... ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Άγαπητοί μου,

ΘΑ φανταζόταν κανένας πως στη μακρινή, την «άρκτική» Φινλανδία, ζή και μιὰ 'Ελληνίδα από πατέρα, που είναι σήμερα τέλεια Φινλανδή, μὰ που μιλεί και γράφει ελληνικά, και θυμάται, κι' αγαπά, και νοσταλγεί την 'Ελλάδα σαν άλλη πατρίδα της; Είναι η Σέντα του Κώστα Χατζόπουλου. Ο γνωστός αυτός ποιητής και διηγηματογράφος—θα διαβάσατε έργα του, ίσως και την κλασική έκεινη μετάφρασή του του «Φάουστ»—είχε πάρει μιὰ νέα Φινλανδή, που την έγνώρισε όταν έσπούδαζαν κι' οί δυο στο Μόναχο. Από το γάμο αυτό γεννήθηκε η Σέντα, η μοναχοκόρη. Ο Κώστας Χατζόπουλος πέθανε νέος. Κι' η χήρα του με τη μικρή, που ζούσαν ως τότε στην 'Αθήνα, γύρισαν στη Φινλανδία. Τὰ χρόνια πέρασαν, η μικρή μεγάλωσε, παντρεύτηκε ένα Φινλανδό άξιωματικό, και ζούσε εύτυχισμένη στην πατρίδα της μητέρας της, που την είχε κάνει πιά και δική της.

Τίποτ' απ' αυτά δεν ήξερα. 'Αφότου η Σέντα, πολύ μικρή, έφυγε από την 'Αθήνα—ήμουν στενός φίλος του πατέρα της και συχνά πήγαινα στο σπίτι του με τη γυναίκα μου και τὰ κορίτσια μου, που είχαν την ίδια ηλικία με τη Σέντα—ούτε την είδα πιά ούτε την άκουσα. Κι' άξαφνα... βλέπω τη φωτογραφία της στα «'Αθηναϊκά Νέα» της προπερασμένης Τετάρτης! Είναι μιὰ ώραία νέα κυρία μ' ένδυμασία ελληνική, τσιπούνι, φέσι, φούντα και καθεξής. Και η φωτογραφία αυτή συνοδεύει δυο γράμματα, δυο πραγματικώς συγκινητικά γράμματα, απ' αυτά που η Σέντα στέλνει κάθε τόσο, γραμμένα ελληνικά, σε συγγένισες εδώ του πατέρα της. Το πρώτο είναι από το Δεκέμβριο, το δεύτερο από το Φεβρουάριο. Και στα δυο, φυσικά, δεν μιλεί παρά για τον ρωσοφινλανδικό πόλεμο, που την έκαμε νάψήση την 'Ελαίνκη, την πρωτεύουσα, και να καταφύγη, με τη μητέρα της και τη μικρή της κόρη 'Υβόννη, στην Κριστινεστάτ—ας ιδούν στο χάρτη, τους λές, που βρίσκεται—άφήνοντας τον άντρα της να πολεμά στο μέτωπο...

Άλλά κι' η Σέντα πολεμά σὰ γυναίκα και πατριώτισσα. Όλη την ημέρα ράβει ρούχα για τους στρατιώτες και κάνει ξαντό για τους πληγωμένους. Στενοχωριέται που για

πρώτη φορά θα γιορτάση—δηλαδή γιορτάσε—Χριστούγεννα μακριά από τον άντρα της—μόνο το Νοέμβρη ο άξιωματικός είχε καταφέρει να πάη για λίγο στην Κριστινεστάτ—και που κάθε λίγο και λιγάκι είναι όποχρεωμένη νάψήνη την εργασία της ή το κρεβάτι της, για να βγαίνει έξω «με τέτοια παγωνιά» και να χώνεται στο καταφύγιο. Αυτοί οί «συναγεμνοί» με τις έπιδρομές των ρωσικών άεροπλάνων, που κάνουν τόσες καταστροφές, την έννευρίζουν, αλλά δεν την καταβάλλουν. Θυμάται τὰ παλληκάρια που πολεμούν τόσο ήρωικά στα χιόνια και στους πάγους—30 βαθμούς κάτω από το μηδέν ή θερμοκρασία!—και προπάντων αναλογίζεται το ιερό και το δίκαιο αυτού του άγώνα, που κάνουν οί Φινλανδοί για την έλευθερία τους—ένας μικρός αλλά γενναίος λαός, που άψηφά έναν κολλοσσό, δίνοντας τωραιότερο παράδειγμα σ' όλον τον πολιτισμένο κόσμο.

Τί ώραία που τὰ γράφει δλ' αυτά

ή Σέντα στις αγαπημένες της συγγένισες! Πόσο θερμά κι' εύλωτα όπερασίζεται τη φινλανδική ύπóθεση και την παρουσιάζει σαν ύπóθεση κάθε φιλελεύθερου και φιλοδίκαιου ανθρώπου! Δυσούμαι που ο χώρος δεν μου έπιτρέπει να σας δώσω μερικά άποσπάσματα από τὰ ύπέροχα αυτά ελληνικά γράμματα της 'Ελληνοφινλανδής. Κι' αντιγράφω μόνο τον έπίλογο από το δεύτερο: «Με συχωρείς, αγαπητή μου, που σου μιλώ μόνο για πολεμικά. Πόσο θα ήμουν εύτυχής, αν μπορούσα να σου μιλήσω γι' άλλα, πιδ εύχάριστα πράγματα. Άψνης για τον ώραίο άρκτικό χειμώνα με το όμορφο όλόασπρο χιόνι που λαμποκοπά κάτω από τον ήλιο του Φεβρουαρίου...». Δεν σας φαίνεται πως βλέπετε το υπερδύρειο έξωτικό τοπίο, λευκό κι' άπέραντο, να λάμπη κάτω από ένα χλωμό ήλιο; Κι' όρισμένως έχει κι' αυτό την όμορφιά του...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ; ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

17.

Κι' άξαφνα... μπουμ!

Ο Παυλής είχε κρίνει τη στιγμή κατάλληλη, κι' έπωμίζοντας το τουφέκι του, σημάδεψε κι' έπυροβόλησε. Ο κρότος ήταν τρομερός. Η σφαίρα—ένα βούλωμα από φελλό—τινάχτηκε μακριά. Ο Ρίκ κι' ο Ράκ τόβαν στα πόδια ούρλιαζοντας. Η Λιλή είχε κρυφθί πίσω από ένα δέντρο, για καλό και για κακό, γιατί καμμιά φορά, κι' ο φελλός, όταν τινάζεται με δύναμη, πληγώνει. Κι' οί λαγοί...

Οί λαγοί—δηλαδή τὰ κουνέλια—τίποτα! Ούτε σκοτώθηκαν, ούτε πληγώθηκαν, ούτε καν φοβήθηκαν. Κι' εξακολουθώντας τὰ χαρούμενα πηδήματά τους, βρέθηκαν τόσο μακριά, που δεν φαίνονταν πιά.

— Τί άτυχος που είμαι! κλαιγόταν ο Παυλής. Κι' όμως είχα σημάδεψε τόσο καλά! Κοίμα να μη σκοτώσω τον ένα τουλάχιστο.

— Το ένα να λές, άποκοίθηκε η Λιλή. Γιατί οί λαγοί σου, στο ξαναλέω, ήταν κουνέλια και θα κακοφαινόταν πολύ της κυρά-Ρόζας αν της έσκοτώνες κανένα. Θά πής: το τουφέκι σου δεν σκοτώνει. Αδιάφορο, κι' ένα κτύπημα με το φελλό, στο μάτι ή στη μύτη, δεν θάταν εύχάριστο πράγμα. Άφησε τώρα το τουφέκι σου, που σε βάζει σε πειρασμό, και πάμε να βγάλουμε τὰ πρόβατα στη

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟ

ΑΓΡΙΟΓΟΥΡΟΥΝΟ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

Ἀγριογούρουνο μιά μέρα
Τὰ μεγάλα του τὰ δόντια
Κεῖ π' ἀκόνιζε σὲ πέτρα,
Βλέπει νάρχεται ἀπὸ πέτρα
Μι' ἀλεπού πὺν τὸ ρωτάει
— Γιατί παίρνεις τέτοια μέτρα ;

Κυνηγούς ἢ σκύλους βλέπεις;
Φίλε, τώρα σὺ μπροστά σου;
Δὲν θὰ εἶσαι σὰ σωστὰ σου !
Μὰ τῆς λέει τότε' ἐκεῖνο :
— Ἀλεπού, πὺν τὸ παθαίνεις;
Καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις ;

Πρὶν τὸν κίνδυνο τὸν δοῦμε
Πρέπει νὰ προετοιμασθοῦμε !
Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας [Α]

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Μέρες τώρα σχεδιάζω μὲ τὸ μυαλό
μου νὰ γράψω κατὰ γὰρ τῆς Σελίδας' σή-
μερα μοῦ φαίνεται τὸ βόηκα !
Παίρνω τὸ μολύβι μου (κάπως πεζό)
κι' ἀρχίζω νὰ γράφω μὲ ὕψος ἐφευ-
ρέτη.

Ὅταν γράφω νοιώθω μέσα μιά μεγά-
λη χαρά, ἔναν ἐνθουσιασμό, ὅταν τε-
λειώσω . . . εἶμαι βέβαιος πὺν ἔγραψα
ένα «ἀριστούργημα» Τὴν ἄλλη μέρα
ἀν τὸ διαβάσω . . . μοῦ φαίνεται καλὸ
σὲ μιά βδομάδα, ἀπαίσιο, γελοῖο, με-
τανοῶ πὺν τὸ ἔστειλα . . . κι' ἀρχίζω νὰ
ψάχνω σὲς Ἀπορρίψεις.

Μόλις ἔρθη τὸ φυλλάδιο ἀμέσως κοι-
τάζω τίς Ἀπορρίψεις κι' ἄμα δὲν τὸ
βρῶ . . . κάπως ἡσυχάζω καὶ περιμένω
τὸ ἐπόμενο φυλλάδιο.

Ἄν τύχη κι' ἔχει ἀπορριφθῇ κανενὸς
πὺν τὸ ψευδώνυμό μου ἀρχίζει ἀπὸ Ρ . .
ἢ καρδιά μου κοντεύει νὰ σπάσῃ.

Ἄμα δέ, βρῶ τὸ δικό μου, κοκκινί-
ζει ἀπὸ κόκκινο σὰν ντροπὴ . . . μοῦ φαί-
νεται πὺν χιλιάδες μάτια μὲ κοιτοῦν
εἰρωνικά καὶ γελοῦν.

Ξεκοκκινίζω σὰν διαβάσω τὸ λόγο
πὺν ἔστειλε τὸ «ἀριστούργημά» μου σ'
αὐτὴ τὴ θέση, γιατί ἡ ἀγαπημένη μας
Διάπλαση φροντίζει ν' ἀπορρίπτῃ μ'
ένα τρόπο τόσο εὐγενικό καὶ καλὸ, πὺν
κάθε ἄλλο παρὰ πειράζει.

Ἄν εἶναι δημοσιευμένο, τὸ διαβάζω
καὶ πάντα τὸ βρίσκω ἀρετὰ καλὸ, μὰ
σκέπτομαι πὺν θὰ μπορούσα νὰ γρά-
ψω καὶ καλύτερο.

Ἐκεῖνο πὺν δὲν μὲ πολυσκοτίζει εἶ-
ναι ἂν θάναί με Α, Β ἢ Γ.

Θὰ ἦμουν εὐχαριστημένος ἂν ὅσα
στέλνω ἦσαν δημοσιευμένα μὲ Γ, κι'
ἂν θέλετε καὶ μερικὰ μὲ Δ (Ι)
Δὲ λέω βέβαια τὸ Α . . . ἔχει τὴ χάρη
του . . . ἀλλὰ εἶναι λίγο ψηλά !
Ρεπόρτερ [Γ]

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ὁ Τραγουδιστής
Σκίτσος τοῦ Ραφαήλ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Πεσμένη ἐπάνω στὰ Λατινικά διαβά-
ζω ! Κι' ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. Προ-
σπαθῶ νὰ κατατάξω σὲ μιά σειρά μέσα
στὸ μυαλό μου ὅλ' αὐτὰ πὺν διαβάζω,
νὰ ξεχωρίσω τὰ ῥήματα τῆς α' συζυ-
γίας ἀπὸ τὴν γ'. Ἀλλὰ δὲν κατορθώνω
τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ τὰ μπερδεύω χει-
ρότερα : tollo-sustuli-sublatum-tollere !
Τὸ μυαλό μου δὲν ὑπακούει, ζαλίσθη-
κα, δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω ἄλλο ! Θὰ
πάω νὰ κοιμηθῶ καὶ αὐριο θὰ σηκωθῶ
πρωτὶ πρῶτ !

— Μαμμά, κοίταξε νὰ μὲ σηκώσης
πρωτὶ αὐριο, ἀλλὰ πολὺ πρωτὶ, ὅχι σὰν
τὴν ἄλλη φορὰ.

Ἡ μαμμά ὑπόσχεται καὶ χαμογελάει
σὰν νὰ μοῦ λέη : «Ἄν περιμένῃς ἀπὸ
τὸ πρωτ» . . .

Ἡ ὥρα εἶναι ὀκτώ ! Μὰς ἔχουν δώ-
σει τὰ θέματα, τί χαρὰ ! τὰ ξέρω ὅλα.
Λὲς κι' ἔρχονται μόνον τοὺς σὲν ἄκρη
τῆς πέννας μου !

Κι' ἐγὼ πὺν εἶχα τέτοια τρομάρα γιὰ
τὰ Λατινικά . . .

Τελεώσα! Δίνω πρώτῃ τὴν κόλλα μου
καὶ φεύγω.

Ἀκούω τὴ φωνὴ τῆς μαμμάς : Σήκω
νὰ διαβάσης.

Νὰ διαβάσω ; γιὰ ποῖο λόγο ; Γυρίζω
ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ καὶ ξανακοιμάμαι.

— Καλὲ σύ, δὲν σηκώθηκες ἀκόμη ;
Πότε θὰ μελετήσης ; πότε θὰ πᾶς σχο-
λεῖο ;

Νὰ μελετήσω ; . . . σχολεῖο ; . . . Μὰ ἔ-
γραψα Λατινικά καὶ μάλιστα τόσο καλὰ !
Ἀλλὰ . . . τώρα ἀρχίζω νὰ καταλα-
βαίνω : ἦταν ὄνειρο ! Δυστυχία ! ἐντε-
λὼς ἀμελέτητη. Συμφορά μου !

Μόνα Δίξα [Β]

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Μὲ τὴν καρδιά μελάνχολη,
Τὸ πνεῦμα κουρασμένο,
Στὸ παραθύρι ἀγνάντια μου
Κοιτάζω καὶ προσμένω . . .
Κάθε ζωή, κάθε πνοή,
Λὲς κι' ἔχει σταματήσει.
Τὴν πλῆξη ἐτοιμὴ τὴ συγγή,
Θέ μου, ποῖος θὰ σκορπίσῃ ;

ὦ, νά ! Γοργοπετούμενο
Τὸ βλέπω νὰ σιμῶν
Μπροστὰ στὸ παραθύρι μου :
Εἶν' ἓνα χελιδόνι !
Στὸ σύρμ' ἀπαικάζεται
Κι' εὐθὺς μὲ χάρη ἀρχίζει
Κάποιο γλυκοκελεύθιμα
Πὺν τὴν ψυχὴ μου ἀγγίζει.

Πᾶει ἡ μελαγχολία μου !
Τώρα πηδᾷ ἡ καρδιά μου . . .
Σιγὰ ! νὰ μὴν τρομάξουμε
Τὴ φτερωτὴ χαρὰ μου.
Πὺν ἔβγινε τὸ βλέμμα μου !
Πὺν φαίνεται ἀλλαγμένη
Τώρα τριγύρω ἡ φύση μας,
Ξαναζωντανεμένη !

Πλέρια ἡ εὐγνωμοσύνη μου
Γιὰ σένα, χελιδόνι.
Πὺν τὴν ψυχὴ μου διάβασες
Τὴ σκοτεινὴ καὶ μόνη
Καὶ σὲ στιγμὴ στενωχώρη
Βοήκα ὁ φτωχὸς σιμά σου
Τὴν πῖο γλυκεῖα ἀνακούφιση
Μὲ τὸ κελυθίμα σου !

Ἀδολὰρ [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψη τοῦ Κουφιοκεφαλᾶκη ἀκού-
γοντας τὸ πλοῖο νὰ σφυρίζῃ καθὼς
μπαίνει στὸ λιμάνι :

— Πὺν καταφέρει νὰ κρατᾷ τὴν
ὥρα τὴν ἀναπνοή του καὶ δὲν σκάει !

Στίχοι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 43 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11 Μαρτίου 1940
«ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ»

Ἐνα θαυμάσιο βιβλίο. Τὸ ἔγραψαν ὁ
κύριος κι' ἡ κυρία Μακ-Βέϋ—ὁ πρέσβης κι'
ἡ πρέσβειρα τῆς Ἀμερικῆς στὰς Ἀθήνας—
καὶ τὸ μετέφρασαν ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ ἢ κυ-
ρια Ἀθηνᾶ Βλάχου κι' ἡ κόρη τῆς Δίνα,
δηλαδή ἡ ἀγαπητὴ μας . . . ἂ ἔχι, δὲν
πρέπει νὰ πῶ τὸ ψευδώνυμό της . . . μιά
πολὺ γνωστὴ τελοσπάντων Διαπλάσοπού-
λα. Ἡ μετάφραση, σὲ ἀγνή δημοτικὴ, εἶ-
ναι ἔξοχη ἢ ἔκδοσης, πανομοιότυπο τῆς
ἀμερικανικῆς, κομφοτάτη, σὲ πολυτέλεις
χαρτὶ μὲ πάνω ἀπὸ 150 ὠραιότατα σκι-
τοα, καὶ τὸ περιεχόμενο . . . ὦ, αὐτὸ εἶναι
κι' ἂν εἶναι : Μιά χαριτωμένη διήγηση ἐ-
νὸς μεγάλου ταξιδιῶ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα,
πὺν τὸ κάνουν μὲ αὐτοκίνητο ἢ μικρὴ
Πέγκυ μὲ τοὺς γονεῖς της κι' ὁ νεαρὸς ἐ-
ξάδελφός της Τζό . . . Περισσότερα δὲν σὰς
λέγω, γιατί ὁ κ. Φαῖδων θασχολεῖται προ-
σέχως μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο. Σήμερα σὰς τὸ
συσταίνω ἀπλῶς, καὶ σὰς ἀναγγέλλω πὺν
τὸ βρίσκετε καὶ στὸ γραφεῖο μου. Δωμένο
δρ. 75. Ταχυδρ. τέλη : Ἐσωτερ. δρ. 11,50,
Ἐξωτερ. δρ. 32.

Μεθαῖρο εἶναι ἡ 25 Μαρτίου, ἡ μεγάλῃ
ἐθνικῇ ἑορτῇ Γ' αὐτὸ σὲ σημερινὸ φυλ-
λάδιο δημοσιεύω ἓνα πατριωτικὸ ποίημα.
Ἀλλὰ ἡ γιορτινὴ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαί-
δωνος θὰ εἶναι σὲ ἐρχόμενο, ἂν καὶ ἡ
σημερινὴ του, γιὰ τὴν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀ-
γώνων τῶν Φινλανδῶν—ἀγώνων μικροῦ λαοῦ
ἐναντίον κολοσσῶν, πὺν τόσο θυμίζει τὸν
δικό μας τοῦ 21—δὲν εἶναι λιγώτερο ἐπι-
καιρὴ.

Θεσμὴ Πατριώτισσα, μὲ χαρὰ ἔλαβα
γράμμα σου ὅστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸ. Σ'
εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Naί,
φέτος οἱ διαγωνισμοὶ ἔγιναν πρὶν ἀπὸ τίς
Ἀποκριὰς κι' εἶναι τὰ παιδιὰ μόρσαν νὰ
διασκεδάσουν ἐξννοιαστα—πὺν δὲν συμβαί-
νει κάθε χρόνο. Χαίρω πὺν ἔκαμες, μὲ τὴν
ἀλληλογραφίαν, μερικὲς καλὰς φίλες Δια-
πλάσοπούλες. Πόσο θὰ εὐχαριστήθηκες ὅ-
ταν μιά ἀπ' αὐτὰς, τὴ γνῶρις καὶ προ-
σπικῶς, κατὰ τύχη, σ' ἔνα παιδικὸ χορὸ
Εἰδα, Πλοῖαρχε Νέμε, τὴ χαρὰ σου
ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ πὺν ἔλαβες τὸ φυλλάδιό
μου καὶ κατόπι πηγες σὲν ὠραία ἐκδρο-
μὴ . . . Ἀπὸ τὴ Συλλογῇ σου δημοσιεύσα
κιόλα μιά Ἀσκηση. Γιὰ τὸ σκίτσος σου
ἐκεῖνο θὰ κοιτάξω, γιατί τώρα δὲν θυμά-
μαι ἄλλὰ ὠραιότερο ἀσφαλῶς θὰ εἶναι
αὐτὸ πὺν μοῦ στέλνεις σήμερα καὶ θὰ δη-
μοσιεύθῃ. Ὅχι, δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμα νὰ
βαθμολογῶ καὶ τὴν Καλλιτεχνικὴ Συνερ-
γασία. Δυσόχαρτο ἔστειλα.

Βαρκοῦλα τοῦ Νεῖλου, ἔχεις βέβαια
πολλὰ μαθήματα, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ βρῶς
καὶ νὰ ἀλληλογραφεῖς μαζί μου καὶ μὲ τίς
ἀγαπητὲς σου Διαπλάσοπούλες, καὶ νὰ δι-
νῇς εἶναι «στὴ ζωὴ σου μιά χαρὰ». Naί,
πολλοὶ νέοι μὴχαν τελευτᾶν σὲν κύκλο
μου καὶ γι' αὐτὸ πλεονάζουν τὰ νέα κι'
ἀγνωστα ψευδώνυμα ἄλλὰ καὶ τὰ γνωστά
δὲν ἔπαφν νὰ φαίνονται—παρτήρησα—
ἐκτός ἀπὸ μερικὰ πὺν ἔχουν τώρα ἐκλει-
ψῃ . . . Μπορεῖς βέβαια νὰ στείλῃς γιὰ τὴ
Σελίδα καὶ μετάφραση. Ἐστειλα 4 τε-
τράδια.

Ἐλαβα τὴ συνδρομὴ σου, Μαρίλλη, καὶ
σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο. Ἐλπίζω νὰ
ἐπαφν πιά ὁριστικῶς αὐτοὶ οἱ εἰσακοὶ πὺν
τόσο σὰς βασάνισαν. Πάλι καλὰ πὺν τὸ

σπίτε σὰς ἦταν γὰρ καὶ δὲν ἀναγκασθῇ-
κατε, ὅπως ἄλλοι, νὰ μείνῃς σὲ σκηνὴς
μὲ τέτοιον κρύο . . . Μπορεῖς νὰ ξαναστῇς
τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο. Ὁ κ. Φαῖδων σ'
εὐχαριστεῖ.

Σήμερα, Σκυριανόπουλο, ἀπαντῶ σὲ
δύο γράμματά σου. Μὲ γιὰ τὸ καινούργιο
κι' ὠραῖο σπῖτι. Μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴ τὸ ἀ-
γαπήσης καὶ νὰ ἐξάσῃς τὸ παλιό ; . .
Τὸ φυλλάδιό μου εἶναι τόσο πυκνοτυπω-
μένο, πὺν δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ περισσοτέ-
ρο. Μὴ μὲ συγκρίνεις μὲ περιοδικὰ κι' ἐ-
φημερίδες πὺν εἶναι γιὰ ὅλον τὸν κόσμο
καὶ κυκλοφοροῦν σὲ δεκάδες χιλιάδων ἀν-
τίτυπα. Ἐγὼ εἶμαι μόνον γιὰ τὰ ἐλλειπτά
παιδιὰ, πὺν σὲν Ἑλλάδα δὲν εἶναι πολ-
λά, ἐπομένως δὲν μπορῶ νὰ βγαίνω οὔτε
πολυσέλιδη οὔτε πολυχρωμῇ. Ἄλλως τε
δὲν εἶναι καὶ καμιά ἀνάγκη, γιατί, ὅπως
εἶπα πολλές φορές, ἓνα ἐξδοκαζιάτο φυλ-
λάδιο πυκνοτυπωμένο σὰν τὸ δικό μου, καὶ
μάλιστα δωδεκάσέλιδο, εἶναι ὅτι χρειά-
ζεται γιὰ ἓνα παιδί. Ὅστε παραδέχεσαι
καὶ σὺ τὴν πρότασιν τῆς Β. Νεφερετίτι,
νὰ γίνῃ δηλ. σὺνθημά σὰς τὸνομά μου :
Διάπλasis ;

Ἀνώνυμη Διαπλάσοπούλα, εὐχαριστῶ
γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Μὴ λὲς ὅμως πὺν
διαβάσεις «ἀκόμα καὶ τὴν Ἀλληλογραφίαν»,
γιατὶ τὴν Ἀλληλογραφίαν πρέπει νὰ τὴ
διαβάξῃ κάθε συνδρομητῇ. Γιατὶ σ' αὐτὴν
ἐξηγῶ πολλά διαπλάσιακά πράγματα, πὺν
ἐνδιαφέρουν ὅλους, καὶ λύνω ἀπορίες πὺν
εἶναι πολλῶν. Πόσες φορές, π. χ., δὲν ἐ-
ξηγήσα αὐτὸ πὺν μὲ ρωτᾷς : τί σημαίνουν
τὰ γράμματα κι' οἱ ἀριθμοὶ πὺν βλέπεις
στὴν τακτὴν σὰς. Εἶναι βοηθητικὰ τῆς διεκ-
περαίωσης καὶ χάρις σ' αὐτὰ δὲν γίνεται
κανένα λάθος σὲν ἀποστολὴ τοῦ φυλλα-
δίου. Ἐστειλα τρία τετράδια.

Μαρία Συγκλητικὴ, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν
ἀνανέωσιν. Δὲν ἀμφιβάλλω πὺν στοὺς δια-
γωνισμοὺς θὰ πηγες λαμπρὰ καὶ πὺν θὰ
διασκεδάσεις πολὺ στοὺς παιδικούς αὐτοὺς
χοροὺς, σὲν ἐκδρομὴ καὶ στοὺς ἀγῶνες.
Ἐλαβες μέρος καὶ σὺ σὲν παράστασιν τῆς
«Μητροπῆς» τῆς κ. Δίλας Καρανικόλα ;
Κι' ἀλήθεια, ἔχει πέρα ἡλθε κιόλα ἡ ἀ-
νοικτὴ καὶ τὴν καλεῖσθαι νὰ χελιδόνια σὲς
ἀνθισμένους ἀμυγδαλιὰς ; Ἐδῶ ἀκόμα . . .

Χωριανόπουλο τῆς Κύπρου καὶ Ζέ-
φυρε, ἔλαβα τίς συνδρομὰς σὰς, σὰς ἐνέ-
γραψα, σὰς ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἐξ ἀρ-
χῆς καὶ σὰς ἐνέκρινα τὰ ψευδώνυμα. Χαί-
ρω πολὺ γιὰ τὴ γνῶριμά σὰς, πὺν τὴ
χρωστῶ σὲν ἀγαπητὸν μὰς Πιπίνον, κι'
ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψετε συχνά.

Ἀλήθεια, Στέφανε Ἀμάραντε, τάπο-
τελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Τυπογραφικῶν
Λαθῶν ἐμοιαζάν μὲ . . . κλήρωση Λαχείου.
Σὺ θὰ προτιμοῦσες νὰ ματαιώσῃς τὸν δια-
γωνισμό, ἀφοῦ οἱ μισοὶ διαγωνιζόμενοι βρέ-
θηκαν ἰσοπαλοί. Ἀλλὰ ἐγὼ ἐπρωτίμῃ
τὸν κληρὸ, ὅπως κάνω πάντα σὲ τέτοια
περίπτωσιν, ἀδιόφορον ἂν οἱ ἰσοπαλοὶ εἶναι
δυσ-τρὲς ἢ τριάντα.

Χαίρω, Σανθὴ Νεράϊδα, πὺν εἶς εὐ-
χαριστημένη ἀπ' ὅλα. Ἐσπάρθω μὲ πορ-
τὸ νὰ κάμῃς καὶ σὲ μὲν τοῦ χρόνου, καὶ
στὸ τέλος ἀκόμα. Συνδρομητῇ, βλέπεις,
γράφονται ἀπὸ τὴν 1ῃ ὁποιοῦν ποτε μῆ-
νός, ἀλλὰ καὶ ἀναδρομικῶς. Ἐνας π. χ.
μπορεῖ νὰ γραφτῇ σὲν ἡμέρα ἀπὸ 1ης Δεκεμ-
βρίου καὶ νὰ τοῦ στείλῃ τὰ φυλλάδια αὐ-
τοῦ τοῦ χρόνου ἐξαρχῆς μαζιμένα. Ἐλπίζω
πὺν μὲ τίς ἀγαπητέρας Διαπλάσοπού-
λες τῆς τάξης σου, θὰ κάμῃς συνδρομη-
τῇς καὶ μερικὲς ἄλλες. Ἐστειλα 4 τε-
τράδια.

Ἐδῶ, Ἀνρίτα, λαμπροὶ οἱ βαθμοὶ σου
τοῦ πρώτου ἐξαμήνου, Naί, καὶ μὲ γράμ-

ματα γίνεται ἐσπάρθω. Ἰσως μάλιστα
εἶναι ἀποτελεσματικότερο σὲν μὲ συσταί-
νῃ κανεῖς γραπτὸς σ' ἓνα φίλο τοῦ πὺν
μείνῃ ἄλλου, γιατί τὸ γράμμα ἐντυπώνεται
καλύτερα. Ἡ «44η Κυριακὴ» ἐτοιμάζεται
Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν ὁ Ἀναγίας γιαντρεῦ-
θηκε ἀπὸ τὴ μανία τῶν ἀλογολογιῶν μὲ
τὸ ἀλογολογίον ἐκεῖνο τῆς Κυρά-Μάρ-
θας . . .

Ἡ χαρὰ σου, Ράκ, θᾶταν βέβαια μεγα-
λύτερη ἀφοῦ δὲν περιμένεις ἐγκρίσιν καὶ
δημοσίευσιν. Τὸ δεύτερον δὲν τὸ διάβασα ἀ-
κόμα καὶ δὲν ξέρω. Ἀλλὰ σὲν γράφῃς
κάτι ἐπειδὴ χιόθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ
γράψῃς σὲ μιά στιγμὴ χαρᾶς σου ἢ λύπης,
πάντα θὰ εἶναι καλὸ σὰν καὶ αὐθόρμητο
κι' ἀβίαστο. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὰ τὰ κομ-
μάτια γράφονται σὲν ἑνὸς βιαστικῶς, πρέ-
πει νὰ φυλάσσονται καὶ νὰ ξανακοιτάζου-
νται ἀργότερα. Τότε γίνονται τέλεια.

Ἰῶ, σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ
ψευδώνυμο πὺν ἤθελες, ἀνανέωσα τὴ συν-
δρομὴ σου καὶ σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγόν. Naί,
ἦταν καιρὸς νὰ σὲ γνωρίσω κι' ἐγὼ, ἀφοῦ
ἐσοῦ μὲ γνωρίζεις πέντε τώρα χρόνια. Ἐκα-
μες πολὺ καλὰ πὺν ἀπεφάσισες νὰ μοῦ
γράψῃς καὶ νὰ μὴς σὲν κίνηση, χαίρω
γι' αὐτὸ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τα-
κτικά. Περιμένω καὶ τὸ κομμάτι σου γιὰ
τὴ Σελίδα. Στὴν πόλῃ σου δὲν ἔχω πολ-
λοὺς συνδρομητῇ καὶ θάκανες καλὰ νὰ μὲ
συστήσης, ἐσοῦ πὺν μάγαψς, καὶ σ' ἄλλα
κορίτσια σὲ σχολεῖο.

Καὶ τὸ δικό σου ψευδώνυμο, Ἀλπινί-
στρια, ἐνέκρινα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀ-
νανέωσιν. Ἀλλὰ γιατί λὲς πὺν δὲν ἔχεις
καιρὸ νὰνακατευσθῇς σὲν κίνηση ἐπειδὴ εἶ-
σαι πιά σὲν Ἀ' Γυμνασίῳ ; Ἀλλὰς εἶναι
καὶ σὲν Β', καὶ σὲν Γ', κι' ὅμως βρί-
σκουν καιρὸ. Ὁ κ. Ἐσνόπουλος σ' εὐχαρι-
στεῖ, καθὼς καὶ τίς ἄλλες ἐσωτερικῆς Ἀρ-
σακείας, πὺν παρακολούθησας μὲ τόσο
ἐνδιαφέρον τὴν ἐγχείρησίν σου καὶ χαρήκα-
τε γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν της.

Ἐλπίζω, Νέλλη, νὰ εἶσαι τώρα ἐντε-
λὼς καλὰ. Ὁραιότατο τὸ γράμμα σου, ἂν
καὶ μοῦ τὸ ἔγραψες σὲ κρεβάτι. Πολὺ
σωστὰ αὐτὰ πὺν λὲς γιὰ τὸν Παπαντωνίου
καὶ συγκλητικὴ ἢ σύγκρισιν τῶν δύο Ἐπι-
στολῶν τοῦ κ. Φαῖδωνος, ἐκεῖνη πὺν ἔγρα-
ψε πρὸ 12 ἐτῶν γιὰ τὸ «Διηγήματά» τοῦ
(«Ἐνα βιβλίο» 1928) καὶ τῆς τελευταίας
γιὰ τὸ θάνατό του («Ζαχαρίας Παπαντω-
νίου»). Χαίρω πὺν εἶσαι τόσο εὐχαριστημέ-
νη ἀπὸ τὰ Νέα τοῦ 1940. Πολὺ καλὸ τὸ
σκίτσος σου. Δὲν πιστεύω νὰ γράψῃς νὰ μοῦ
ἐξαγράψῃς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἑξῆς :

«Σκόρπιες γνῶμες», «Διαγωνισμοὶ Φυ-
σικῶν», «Παιδικὰ Ὁνειρά», «Ἐντινά», «Ἡ
ἱστορία τοῦ Γάγγη», «Θέλω», «Οἱ γιορτῆς
στὸ μέτωπο», «Ἡ εὐτυχία», «Ἀναμνήσεις»,
«Ἡ καρδιά τῆς μάννας», «Χαίρε, ὦ, χαί-
ρε, Ἐλευθερία», «25ῃ Μαρτίου».

Ἀπορρίπτονται : «Ὁ κούλουρας» τῆς
Μασκῶν. Ἦθελε πὺν ἀπλὸ καὶ ἀνεπιτή-
δευτο γράψιμο, λιγώτερο ἀποσιωπητικά,
λιγώτερο θαυμαστικά. Αὐτὰ πὺν λὲς μὲ
πορὸς νὰ τὰ πῇ μὲ τὰ μισὰ λόγια καὶ νὰ
κάνῃ τὴν ἰδίαν ἂν ὅχι καὶ περισσοτέρῃ ἐν-
τύπωσιν. «Ἄλλοτε καὶ τώρα» τῆς Ἀ-
γάμπελης. Ὡς θέμα δὲν εἶναι κακὸ ἀλλὰ
ἡ ἐκτέλεσιν ἀνώτερη ἀπὸ τίς δυνάμεις τῆς
Ἀγρ. Ἀς ἐξασκεῖται καὶ μιά μέρα μπορεῖ
νὰ γράψῃ κατὰ καλὸ. — «Τὸ πάθημά μου»
τοῦ Ἀλκῆ Μύρα. Ἀπῆλθαν σὲ ὅλα. Ὅστε
λαποδύτες προσωποφόροι κυκλοφοροῦν
στὸν τόπο μας, οὔτε ἦταν δυνατόν νὰ μὴν

καταλάβουν πώς ο δῆθεν λωποδύτης ήταν ένα μικρό παιδί. — «Στά μαγαζιά» τῆς **ΑΒΓ**. Δὲν ἔχει τίποτε τὸ λογοτεχνικό. Μία κοινή περιγραφή μὲ κάποια προσπάθεια πνεύματος. Χωρὶς ἐνδιαφέρον ἰδίως γιὰ παιδιά. — «Ἀπρόβλεπτη χαρὰ» τῆς **Ζ. Ζ. Ζ.** Πολὺ καθυστερημένο. Τὸ γράψιμο κάπως ἀπίθανο. — «Ἡ ἀφέλεια τοῦ Τοτοῦ» τῆς **Μαΐμου-δίτσας**. Γνωστότατο ἀνέκδοτο. — «Ὁ Αὔγουστος οὐ δυνατός καὶ ὁ σιδηρουργός» τοῦ **Καπετὰν Νικηφόρου**. Κι' αὐτὸ πολὺ γνωστὸ καὶ κακομεταφρασμένο. — «Καράδι» τοῦ **Ἀσπρου Γλάρου**. Πολὺ βαρὺ καὶ ἀκατάλληλο γιὰ τὴν **Σ.Σ.Σ.** «Δαδάζοντας» τοῦ **Ἡρακλῆ**. Γραμμένο μὲ κάποια αὐταρέσκεια. Καλογραμμένο καὶ μὲ καλὴ ἀρχιτεκτονική. Θὰ ἤθελα ὅμως γιὰ τὴν **Σ. Σ. Σ.** πιὸ παιδικά, πιὸ ἀφελῆ, κομμάτια. — «Ὁ βασιλεὺς κι' ὁ χωρικός» τοῦ **Τσιριγώτ. Διαβολάκι**. Πολὺ γνωστὸ ἀνέκδοτο. — «Τὰ καλά καὶ τὰ βάσανα τοῦ σχολείου» τοῦ **ΝΑΔ**. Πολὺ ψυχολογημένο, ἰδίως τὸ πρῶτο μέρος. Τὸ δεύτερο ἔχει ἀρκετὴ φλυαρία καὶ φαίνεται κάπως προχειρογραμμένο καὶ γιὰ νὰ φανῇ ὅταν ἀντίρροπο τοῦ πρώτου. — «Ἡ ζωὴ δύο γέροντ» τῆς **Ε. Φ.** Δὲν λέει τίποτε. ἔχει ἀρχή, ἀλλὰ δὲν ἔχει τέλος. Παίρνετε θέματα ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς δικῆς σας καὶ τῶν γύρω σας. — Θὰ ἐξακολουθῶσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ **Α.** ἀνήκουν σὲ ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ **Κ.** σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Χωριατόπουλο τῆς Κύπρου **Α.** (ΓΠ). Ζέφυρος, **Α.** (ΓΠ), Ξενητεμένη Κερκυραία, **κ.** (ΕΡ). Μάγια, **κ.** (ΜΣ). Ροδοπέταλα, **κ.** (ΚΚ). Γαζία, **κ.** (ΔΚ). Κολυμπό, **κ.** (ΚΚ). Τρυφύλλι, **κ.** (Σ).

Ἡ **Διάπλασις** ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : **Κάσιον** (τὰ ἔλαβα καὶ, νομίζω, σοὺ ἀπάντησα· θὰ ἔλαβες βέβαια καὶ τὸ λυσόχαρτο· πῶς νομίζεις κάνει ὁ πληθυντικός τοῦ «οὐδεὶς» ; ἐγὼ δὲν τὸν ξέρω) **Μυρτώ** (πῶς εἶναι δυνατό νὰ μείνῃς στήν ἴδια τάξη μὲ γενικὸ βαθμὸ τοῦ **Α'** ἐξαμήνου 1927 ; μετὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ψευδωνύμου τῆς ἀδελφῆς σου, ἔχω στή διάθεσίν σου δρ. 7,50) **Πεπίνον** (θὰ προσδεύῃς πολὺ σὲ πιάνο, ἀφοῦ ὁ συμμαθητὴς κι' ἡ καθηγήτριά σου σὲ ὦδεον σὲ λένε **Δίστ**· θὰ διαβάσω τὴ σύνθεσίν σου μὲ τὴ σειρά τῆς καὶ θὰ σοὺ πῶ γιὰ τὸ «ἐσπάθωμο»· εὐχαριστῶ πολὺ) **Ἐλληνοπούλαν** (ἔστειλα 2 θεομίδες λυσόχαρτο) **Ἡλιοπερίχνη** (ἐξάνεστειλα τὸ 11ο·οἱ λύσεις σου δεκτὲς· σωστὲς οἱ παρατηρήσεις σου γι' αὐτὲς τίς «ἀσκήσεις» κι' οἱ λύσεις σου θὰ θεωρηθοῦν ὀρθές· γίνονται, βλέπεις, καμμιά φορά τέτοια λαθάκια) **Γέρον τοῦ Μωριᾶ** (ἔλαβα καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἀπόκτηση ἀδελφοῦ· νὰ σοὺ ζήσῃ ! τὰ **ε, η, υ, ει, οι, υι**, πού προφέρονται ὅλα **ε**, εἶναι κληροδοτήματα τῆς ἀρχαίας γλώσσας ὅπου τὸ καθένα τότε προφερόταν διαφορετικὰ· ἀλλὰ, ἂν κι' ἡ ἀρχαία προφορὰ χάθηκε, διατηροῦμε, τὴν ἱστορικὴν ὀρθογραφία κι' ἀκόμα δὲν παραδεχθήκαμε τὴ **φωνητική**, ὅταν θὰ εἴχαμε ἕνα **ε** γιὰ ὅλα) **Μπόσκο** (ναί, ἡ ἐγκρίσις τοῦ ψευδωνύμου σου εἶναι σὲ 7ο· καὶ τώρα γράφε μου) **Καπετὰν Ἀγραν** (λεπτά σχεδιασμένο τὸ σκίτσο σου· ἀλλὰ τί ἀκριβῶς παριστάνει ;) **Σίφουνα** (ἡ μετὰφρασί σου πολὺ καλὴ· δυστυχῶς, αὐτὸ τὸ διήγημα τὸ δημοσίευσαν ἄλλοι) **Γαλάξιο Κρινάκι**, **Ἀπτερον Νίκη** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Μαρτίου θάπαντήσω σὲ ἀρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 29ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων, **ΑΙ** λύσεις τοῦ συλλαβίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Μαΐου 1940.

201. Δογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος
Σκοτεινὰ πού 'ναι δῶ-πέρα,
Δὲν μπορεῖς οὔτε νὰ ἰδῇς. . .
Τί σοὺ ἦρθε ἐν' ἄλφα μόνον
Νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς δὶς ;

Γαλανομάρτα

202. Στοιχειόγριφος

Δυνατὸ τάρακτικὰ
Τόχουν ζῶα καὶ πετηνὰ·
Ἐνα γράμμα τοῦ ἄν τοῦ φύγῃ,
Θὰ κουρνιάσουνε κι' αὐτὰ,
Γιατὶ ἡ ἡμέρα λήγει.

Ἐγὼ

203. Μεταγραμματισμὸς - Στοιχειόγριφος

Ἅγιος ἄντρας τῆς Γραφῆς
Παιμάγος γίνεται ἰχθύς,
Ἐάν ἀλλάξῃ τὸ κεφάλι
Κι' ἐν' ἄλλο γράμμα κάπου βάλῃ.

Ἐγὼ

204. Αἰνίγμα
Ἄν κι' ἡ λέξη ὡς ἦχος μία,
Τριπλὴν ἔχει σημασίαν·
Ποὺλὶ πρῶτα ἐξωτικό,
Νόμισμα ἔπειτα μ' ἄξια,
Κι' ὄργανο . . . συμβολικό.

Λευκὴ Καμέλια

205. Μέγα Δικτυωτόν

***** Παράγγελμα ἐκ δύο λέξεων
***** ὅπως τὸ «γονεὶς τίμα».
***** Ἀρχαία ἱστορικὴ πόλις τῆς
***** Βοιωτίας.
***** Ἀπὸ λέξεις : Ἀπόστολος καὶ
***** ἀέριον.
***** Ἕλλην πολιτικός.
***** Ἀπὸ λέξεις : μία τῶν Ὑάδων,
ὀλαδήποτε, καὶ ἐπίθετον κοινόν. Καὶ κα-
θ' ὅπως τὰ ἴδια.

Λευκὴ Καμέλια

206. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 4 = Ἀρχαία πόλις καὶ μέλος
2 4 1 2 1 5 4 = Ἐπίθετον·
3 2 4 = Ἡγεμονικὸς τίτλος.
4 1 3 2 1 5 4 = Δύναμις.
5 3 2 1 5 4 = Ἐπίθετον.

Τσάρος

207-211. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ὀβίς, χαρὰ, τύχη, Ἄγρις, ἔπος.

Γαλανομάρτα

212. Ἀκροστιχὶς ἐκ Συνωνύμων

Νὰ εὐρεθοῦν συνώνυμα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νάποτελοῦν ὅλην τὴν οἰκονομίαν :

κατότερος, ἱλαρός, εὐχαρίστησις, τέλος, ἀδύνατος, ράθυμος, κραδαίνω.

Ἀντώνιος Χρυσ. Φίλιας

213. Γρίφος

Μ οὐς

ἐτη ἐν

Τσάρος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν **Πνευμ.** Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 2.

8. Πίνδος-Ἰνδός.—9. Πῖλος-πόλις.—

10. Τὸ ξύλο.—11.

ΑΤΡΟΠΟΣ 12. ΜΑΞΕΝΤΙΟΣ (Αἰνείας, ξόανον, ἔτος, Νέστος, Τά-
μασις, Ἰστυαία, ὄξος, Σιάμη).

13. ΟΠΙΟΣ ΒΙΑΖΕ-
ΤΑΙ ΣΚΟΝΤΑΦΤΕΙ (ἡ ἀ-
νάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ
τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ
ἐκ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ
δεξιὰ. — 14-18. Διὰ τοῦ
Γ: Τάρος, ἄλγος, γάμος,

ἔργον, ἄλγος. — 19. ΠΛΑΤΩΝ (Προσω-
ρινός, Λακωνικός, Ἀγαθός, Τολμηρός,
Ὀρμιός, Νηνεμία). — 20. Τὸ γοργόν
καὶ χάριν ἔχει. — 21. Ἐπιστήμη ἐπιστή-
μης διάφορος, (ἐπὶ στή μί, ἐπὶ στή μὲς
διὰ φόρος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἅπλᾳ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χορηγὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρύνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[Μ' — 183]

Ἀγαπητὴ **Βικτώρια**, σὲ δεχόμαστε μὲ
ἀπειρη χαρὰ ! **ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ**

[Μ' — 184]

Ἀδολάρ, εὐχαρίστως. Ἀλλὰ σὲ ποῖα διεύ-
θυνση ; **Μόνα Λίτσα**

[Μ' — 185]

Ἀσὺλληπτες **Σκιές**, τὸ ξύλινο ἄλογο δι-
ακλαῖως ἐδόθη σὺν ἱπποτῇ **Νικόλιτι**,
μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ καταδιώξῃ κάθε στοι-
χειωμένο κακὸ. **Κορφιατοπούλα**

[Μ' — 186]

Στείλτε ὅλοι εἰσιτήρια τοῦ τράμ σὲ
Σμι-rien-ὦ-πουλώ. Δ]σις: [Μ' — 182].
ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ' — 187]

Πίσις-Πατρίς, δέχομαι. Δ]σις: [Μ' — 7].
ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ' — 188]

Κορφιατοπούλα, συγχαρητήρια γιὰ τὴ
διάλεξιν. Πὲς τοῦ **Νικόλιτι** πῶς ἐπρε-
πε νὰ πῇ ἀλήθεια (ξέρει πότε) στὴ μαμμὰ
γιὰ τὸ ἀλογάκι. Ἀφοῦ τὸ περιφρονεῖς ἄς
τοῦ τὸ χαρίσῃ. **Ἀσὺλληπτες Σκιές**

[Μ' — 189]

Μὲ ἐξαιρετικὴ χαρὰ χαιρετίζω τὸ νέο
Μπτυχιόχο τῆς Νομικῆς ἀγαπημένο
φίλο· **Ἡλία Κρίση** (**Δάκρυ Ψυχῆς**), ποὺ
θριάμβευσε στὶς διπλωματικὰς του ἐξετά-
σεις, καὶ τοῦ ἀπευθύνω τίς ὁρατικότερες καὶ
εὐκρινέστερες τῶν εὐχῶν μου γιὰ μίαν λαμ-
πρὴν ἐπιστημονικὴν τροχιά.

Κωστάνης Κακούρης (Γάσσον)

[Μ' — 190]

Βικτώρια, εἰσὶ ἡ ἐξαδέλφη ; Ἀπὸ τὸν
Γιάννην, ξέρεις τὸν **Τσάρο** ; Χαιρετι-
σμοὺς στοὺς γονεῖς σου καὶ στὴν ἀδελφοῦλα
σου. **ΑΓΡΑΙΟΠΕΛΑΓΙΤΗΣ**

[Μ' — 191]

Διαπλασόπουλα εἰς ἀνταλλάσσω τετρα-
διάκια, ἰδίως **Ρεζεντά**, **Δίστ**, **Κορφια-**
τοπούλα, **Ταυρομάχο**, **Βοναπάρτη**, **Μορφά**,
ἐάν δέχεσθε στείλατε πρῶτοι Δ]σις: [Μ' — 76].
Μάρκος Μπότοαρης

[Μ' — 192]

Μερικά μὴ Διαπλασόπουλα συγχαίρουν
τὴν **Π. Δ. Ε.** διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ
χοροῦ τῆς. **[Μ' — 193]**

Πίσις-Πατρίς, θάθελες νάλληλογρα-
φήσουμε ; Στείλε τὴν Δ]θυνοσὴ σου ἢ
γράψε : **Κον Κάσπαγγλ**, **75 Χαριλάου Τρι-**
κούπη, Ἀθήναι (1). **Αἰζὲν Ἀριστεύειν**

[Μ' — 194]

Βόλος : Ἀπεσταλμένος μας εἰς χορὸν
Π. Δ. Ε. ἀνήγγειλε ἐπιτυχίαν. Ἀπο-
στέλλομεν συγχαρητήρια.

Εὐθυμὴ Συντροφιά